

Edvard Faustmans dagbok nr 14

9 april 1913

Första verkligt vackra dag - skall styra om att jag får min gamla båt hoplappad så gott sig göra låter så att jag kan komma ut på sjön några dagar vilket ej gick för sig i fjol, emedan den fördömda timmerflotten blockerade stranden och båten hela sommaren.. Detta och mitt sollösa rum har allt ta<git mycket på krafter och humör - jag har aldrig mött våren med så ringa entusiasmen som i år. Men vafan är det också egentligen för nöje att kava omkring i en vassbevuxen dyg insjö som man kan utantill. Jag har farit härs och tvärs på den i tolv år. Skall jag eller skall jag inte flytta till havskusten. Det vore ju härligt att än en gång få känna havsluften och veta att om man blir utled på klabbet så kan man sätta sig i sin båt och styra kurs på Riga, utan avsikt att komma fram. Komme man mot förmodan fram finge man en halv spalt i Dagens Nyheter, vilket alltid hägrat för mig som något synnerligen eftersträvansvärt. Men jag har nu bott här i trakten tolv långa år och vant mig vid urinånarna vilket ej har varit så lätt, och kommer bra omsams med dem. Flyttar jag blir det absolut ensamhet till döddagar, ty nu är jag för gammal och för arg att stifta nya bekantskaper - och det bleve kanske riskabelt förknoppen. Vet ej hur jag skall göra. I mitt norra rum kan jag ej bo kvar en vinter till, då trillar jag av pinn.

Då jag läser i tidningarna om ordnandet av Slussen med mera, skär det rent av till i bröstet vid tanken på att jag ej mer får leva i den stad i vilken jag pallrat ikring så oförtrutet som pojke, yngling och man - rätt snart försvinner den ju alltid för mig. Mest saknar jag "staden" och framför allt Skeppsbron, med dess friska vindar, glittrande vågvalp, stora ångare, små pigga ångslupar, oljefärgs- och tjärlukt, måsar och busar. Men det skär till icke så mycket för att jag ej får återse allt detta som för det att jag ej kan se och leva med i, det som i ungdomen - i verkligheten, men i fantasien ser och känner jag det lika friskt som fordom - ser ångarna, hör larmet och känner tjärlukten - ser den mystiska belysningen på sommarnattens småtimmar då det börjar "lukta morgon" och känner de tunga snöflingorna som faller så tyst och så tätt i vinternatten på det trånga, underliga, urgamla gatorna. Det förefaller så konstigt att allt vad man levat sig in i snart skall försvinna för beständigt

I ett avseende men också endast ett, har jag något av katt i mig; jag tänker med större avsaknad på att skiljas från gamla avhållna trakter än från de så kallade vännerna - den prövningen kommer jag att bära med jämnmod - och de ännu mera så.

Vi satt en gång några stycken och spelade vira, då vi oförmodat fick veta att vår gode vän och vapenbroder Ludde L. skjutit sig - ååh Herre Gud! Vad säger du - ä du förbannad! - den präktiga karlen, det var min bästa vän! j- jag passar! Muntergök! Gask! Bättre gask!

Hela denna dityramb över gamla staden har tillkommit genom tanken på Slussen emedan staden presenterar sig bäst då man på väg från Söders vilda obygd passerar denna. Vanligen har också fantasien eldats genom en titt in på Pelikan, något som en rättrogen söderbo sällan försummar att göra i förbifarten, och däri gör han rätt, ty sedan Strömsborg vandaliserats är Pelikan Stockholms frevligaste och originellaste lokus. Strömsborg var överdådigt och därtill så bedårande "naghty".

Jag tänker med vemod och saknad på de trakter jag lärde känna i ungdomen, Stockholmskärgården, Köpenhamn, London, Sheffield, det gamla rökhålet - även Paris, fast man där alltid led av delire erotique - men är komplett oberörd av allt vad jag sett på gamla dar - Afrika, Kola - det leende Sörmland äcklar mig - inte heller har jag kunnat fästa mig vid någon människa efter 30 års åldern. - att man av och till gått och inbillat sig att man varit kär räknar jag ej. Hjärtat är stelfruset och det är nypo med, så god natt!

Nej det går ej att sova, blivit melankolisk vid tanken på gamla Stockholm - satt på mig böxer och ulster och plitar vidare en stund - vad skall jag hitta på för att gaska upp mig? Jo.

Det är upprörande, vidrigt att se hur gamle narraktige tjuvgubben Nikita icke tvekar att utsätta Europa för faran av ett världskrig, det största och blodigaste i historien, för att propa till sig en struntsumma på 20 millioner francs, ty det är ju detta det gäller - och för dessa 20 millioner kommer kanske 20 tusen millioner i pengar och 1 million ungamännskors att offras. Och till detta as skickar Europas unga studenter sympatitelegam.

Hans teatraliska svada om "förfädrens gravar" och om att det vore en förolämpning mot de stupade att taga "guld för skutar" är helt enkelt bluff.

Nikita är vidrig och stormakterna är eländiga, som ej för en gång, utan egennyttiga baktankar, kan enas och kväsa den rackaren som väl då, om Gud vill, blir mördad av sitt trogna folk - om så skulle ske reser jag till Nyköping och äter festmiddag, en riktig, av gamla sorten.

Nu är klockan två och jag arg, godnatt.

14 april 1913

Reste till Nyköping i dag för att beställa kläder - rätt god middag på stadshotellet, smörgåsbord med nubbe, 1 kötträtt och en halvbutelj (dåligt, blaskigt) öl - 3 kronor - för samma pris skulle jag i Paris fått 5 rätter mat och en helbutelj vin, och i London en mäktig engelsk lunch, soppa, fisk, kött och ost med celery, samt en pint kraftigt öl.. Det är hutlöst vad krögarna hugga för sig i brackhålorna här i Sverige - om maten vore förstklassig, vore det ej så mycket att säga därom. För riktigt läcker mat kunde man ju nästan frestas att bli fosterlandsförrädare (nej, nej men begå dråp) men att betala furstliga priser för bonnmat det upprör en in i den undre tjälen

På murmankusten vittjades sängarna om morgnarna av den driftiga husmodern som sedan fräste upp de insamlade klotrunda skäktorna i en stekpanna med lite smör, hvarefter de gräddades in i så kallade "blini" - en sorts plättar - ej illa - smakade som torkade svarta vinbär och ersatte korinter.